

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. M. L. O. A.**, narozený dne x
státní příslušností x
t.č. bytem v České republice: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také „správní orgán“), jímž mu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce v žalobě namítal, že se nadále obává bezpečnostní situace v Iráku, konkrétně milic, které zde operují. V České republice si našel domov, jsou mu blízké západní hodnoty, není muslimem a obává se pronásledování z tohoto důvodu. Odkázal na zprávy zabývající se ateismem v Iráku, podle kterých mu hrozí diskriminace a násilí. Při protestech bylo zabito několik jeho přátel a on sám se vyjadřuje kriticky k současné situaci v Iráku, a proto mu bylo vyhrožováno. Měl za to, že státní orgány ve vlasti mu nebudou schopny poskytnout náležitou ochranu. Dále popsal bezpečnostní situaci v Iráku a Bagdádu a odkazoval na různé

informační prameny, které mají prokazovat, že situace je velmi špatná a především nestabilní. Uzavřel, že z dostupných informací nejde dojít k závěru, že se bezpečnostní situace v Bagdádu změnila natolik, aby mu v případě návratu do vlasti nehrozilo vážné ohrožení života či lidské důstojnosti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s podanou žalobou a popíral její oprávněnost. Měl za to, že při porovnání informací obsažených ve správním spise se skutečnostmi uvedenými žalobcem v předešlém řízení, lze považovat změnu poměrů v Iráku za zásadní a trvalou ve vztahu k tvrzeným potížím a ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že napadené rozhodnutí je zákonné, byl řádně zjištěn skutkový stav věci, zřetel byl brán na vše, co žalobce sdělil, a byly opatřeny dostatečné podklady. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o mezinárodní ochranu ze 4. 11. 2015, protokol žalovaného o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 28. 7. 2020, informace OAMP: Irák – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 2. 6. 2020, informace OAMP: Situace etnických a náboženských menšin, bezpečnostní situace, návraty ze dne 18. 3. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103719-6/2020-LPTP ze dne 11. 3. 2020, zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2019 ze dne 11. 3. 2020, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi 2018, zprávy Rakouského centra pro výzkum a dokumentaci o zemích původu a azylu – Šíitské milice v Iráku z dubna 2020 a zprávy ČTK – Irácké síly provedly zátah na milice a zadržely tři vůdce ze dne 26. 6. 2020, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-941/ZA-ZA02-K09-PD2-2015 ze dne 7. 9. 2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 24. 2. 2020 podal žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky, v níž uvedl, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, nestabilní situace v Iráku, kde se ve velkém počtu vyskytují ozbrojené milice. V České republice se adaptuje, začleňuje se do společnosti a začíná ji považovat za svou zemi. Žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území České republiky, udělena na dobu 24 měsíců rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-941/ZA-ZA02-K03-2015 ze dne 15. 2. 2016, které nabylo právní moci dne 23. 2. 2016. Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobci následně prodloužena rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-941/ZA-ZA02-K10-PD1-2015 ze dne 5. 3. 2018. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 9. 2020 nebyla žalobci podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
8. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 28. 7. 2020 žalobce sdělil, bezpečnostní situace v Iráku není taková, jak se říká, sedm jeho kamarádů zahynulo během

demonstrací, na kterých žádali zlepšení situace v zemi. Jeho přátelé zemřeli během posledních šesti měsíců, obával se, že ho čeká stejný osud jako jeho kamarády. Je také v kontaktu s aktivisty, kteří organizují demonstrace. Přes telefon dostává výhrůžky, údajně je vyhrožováno všem lidem, kteří nepodporují režim. Na Facebooku a Twitteru psal na oficiální účty Muktada Sadra a šíitské politické strany, vyjadřoval se zde k problematice elektriny. Domníval se, že za tuto kritiku může být unesen nebo zavražděn. V Bagdádu žil v podnájmu, jeho rodiče žijí mimo město. Bezpečnostní situaci v Bagdádu nepovažuje za dobrou. Svůj pobyt se doposud nesnažil legalizovat jiným způsobem, ale již přemýšlel o žádosti o trvalý pobyt. Jiné důvody žádosti o prodloužení doplňkové ochrany neuvedl.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
11. Meritem rozhodnutí podle § 53a zákona o azylu je posouzení, zda situace v zemi původu znamená pro cizince hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tuto skutečnost je správní orgán povinen při každé žádosti o prodloužení doplňkové ochrany hodnotit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 7 Azs 59/2009 – 124). Správní orgán zkoumá zejména, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě stabilizovala a tato změna je natolik významná a má trvalou povahu, že odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.
12. Žalobci byla doplňková ochrana v roce 2016 udělena z důvodu zhoršení situace v oblasti lidských práv. Konflikt se během roku 2014 rozšířil i na sever země, kde extrémistická skupina Islámský stát získala kontrolu nad městem Mosul. K porušování lidských práv docházelo především ze strany nevládních ozbrojených skupin, ale byly zaznamenány i případy porušení práv ze strany vládních bezpečnostních sil. Dle zpráv o zemi původu došlo k zintenzivnění ozbrojeného konfliktu mezi vládními bezpečnostními složkami a Islámským státem. Žalobci byla doplňková ochrana udělena dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
13. Žalovaný tak musel posuzovat otázku, zda se v tomto ohledu bezpečnostní situace v Iráku zlepšila a zda žalobce doplňkovou ochranu stále potřebuje.
14. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu jsou naplněny v případě existence ozbrojeného konfliktu na území země původu, v důsledku kterého žadateli hrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (resp. nerozlišujícího) násilí. Pouze v situacích tzv. totálního konfliktu lze předpokládat, že vážná újma hrozí v zásadě každému, kdo přichází z této země původu či

postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na daném území jej vystavuje skutečnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ale ozbrojený konflikt takový charakter nemá, cizinec musí prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68).

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že se Irák již nenachází v situaci ozbrojeného konfliktu. Vycházel přitom z důkazů obsažených ve správním spise, konkrétně z informace OAMP: Irák – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 2. 6. 2020, informace OAMP: Situace etnických a náboženských menšin, bezpečnostní situace, návraty ze dne 18. 3. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103719-6/2020-LPTP ze dne 11. 3. 2020, zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2019 ze dne 11. 3. 2020, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi 2018, zprávy Rakouského centra pro výzkum a dokumentaci o zemích původu a azylu – Šíitské milice v Iráku z dubna 2020 a zprávy ČTK – Irácké síly provedly zátah na milice a zadržely tři vůdce ze dne 26. 6. 2020.
16. Z uvedených zpráv žalovaný vyvodil, že přestože v Iráku dochází k určitým bezpečnostním incidentům, jedná se o incidenty nahodilé a vyskytující se v omezené míře jako důsledek terorismu. Tyto incidenty nelze dle žalovaného posoudit jako celoplošné a nerozlišující násilí. Soud souhlasí s žalovaným, že situaci v Iráku již nelze označit jako tzv. totální konflikt. Dle informace OAMP ohlásil Irák v prosinci 2017 definitivní porážku Islámského státu. Přestože v průběhu roku 2017 počet teroristických útoků klesl, Islámský stát udržoval dostatečnou operativní sílu, aby provedl několik rozsáhlých bombových útoků v iráckých městech mimo hlavní zóny konfliktu. Schopnost Islámského státu provádět teroristické útoky je však po jeho porážce omezena. Také probíhá návrat osob vysídlených od roku 2014 kvůli působení Islámského státu, 4,5 milionu lidí se vrátilo do oblasti svého původu a jedná se o pokračující trend. To dle správního orgánu rovněž značí o zlepšení bezpečnostní situace.
17. Rovněž Nejvyšší správní soud potvrdil, že v Irácké republice v současné době, po porážce organizace Islámský stát, neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018 – 38, nebo usnesení ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019 – 59, usnesení ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 Azs 354/2019 – 34, usnesení ze dne 13. 8. 2020, č. j. 9 Azs 156/2020 – 40, či usnesení ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 Azs 37/2020 – 32). Tento závěr odpovídá výše uvedeným podkladům shromážděným ve správním spise, ze kterých sice vyplývá, že situace v zemi není zcela stabilizovaná a stále zde dochází k páchání násilí i na civilistech, nicméně z nich nelze dovodit, že by se jednalo o tzv. totální konflikt.
18. Bylo shledáno, že se Irák v situaci totálního ozbrojeného konfliktu nenachází, soud přitom neshledal ani podmínku dostatečné míry individualizace ohrožení žalobce. Žalobce pochází z Bagdádu, který nebyl ani není pod nadvládou organizace Islámský stát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018 – 38). Bezpečnostní situace se v Bagdádu zlepšuje, neboť město a předměstí se nachází pod kontrolou státu

(informace Rakouského centra pro výzkum a dokumentaci o zemích původu a azylu ze dne 17. 6. 2020). Nemá proto smysl uvažovat o vnitřním přesídlení do jiné části země, neboť podle zpráv o zemi původu patří Bagdád k těm bezpečnějším místům země (viz zprávy z roku 2018 založené ve správním spisu). Soud rovněž neshledal, že by byly u žalobce dány takové faktory, které by zvyšovaly riziko, že bude právě on situací v Iráku zasažen. Přestože, žalobce v žalobě uváděl, že není muslimského vyznání, a právě proto může být v Iráku pronásledován, tak při poskytnutí údajů ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 11. 2015 uvedl, že vyznává šíitský islám a nikdy v průběhu řízení před správním orgánem netvrdil, že by byl ateistou. Své žalobní tvrzení nikterak neprokázal, ani neuvedl, kdy a z jakých důvodů případně konvertoval. Dle soudu je tedy žalobce nutné považovat za šíitského muslima, přičemž z informace OAMP ze dne 18. 3. 2019, Situace etnických a náboženských menšin vyplývá, že 99% Iráčanů jsou muslimové, přičemž 65-60% je šíitského vyznání. Humanitární krize postihla nejvíce menšiny, jako jsou Asyřané, Turkmeni a Jezídové, přičemž žalobce do žádné z těchto skupin nepatří.

19. Navzdory tomu, že Irák stále sužuje poválečná situace, bezpečnostní situace se stabilizovala a rapidně zlepšila, proto již není třeba prodloužit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
20. Dle soudu si žalovaný obstaral dostatek podkladů pro zjištění skutkového stavu věci k datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy ohledně obecné bezpečnostní situace v Iráku. Žalobce v průběhu správního řízení proti shromážděným podkladům nic nenamítal.
21. Z tvrzení žalobce a jím doložených zpráv nevyplývá, že by situace v Iráku dosahovala úrovně tzv. totálního konfliktu. Zprávy hovoří pouze o tom, že bezpečnostní situace není stále plně stabilní. Závěry uvedené správním orgánem tím nijak nevyvrací.
22. Informace o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel, považuje soud za relevantní, aktuální, objektivní a dostatečně adresné. Jakkoliv země zůstává nestabilní, poměry ve vztahu k žalobci i jiným osobám v obdobném postavení se výrazně změnily. Změna poměrů není jen formální, ale projevuje se i v praxi, zprávy reflektují skutečný stav. Doplnění dokazování o zprávy, z nichž žalobce v žalobě cituje, považuje soud za nadbytečné, neboť informace obsažené ve správním spisu popisují poměry v zemi dostatečně, není namístě, aby soud prováděl důkazy blíže nespecifikovanými zprávami z internetových webů, stejně tak není možné takový postup požadovat po žalovaném, který dostatečně zjistil skutkový stav, aniž musel k takovému dokazování přistoupit.
23. Vazby a začlenění žalobce v České republice nejsou důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalobce v žalobě pouze uvedl, že v České republice pracuje, je integrován do české společnosti a učí se jazyk. Z takto pojaté námitky nelze vyvodit možné naplnění důvodu pro prodloužení doplňkové ochrany, především není zřejmé, jaký závazek České republiky by měl být porušen vycestováním žalobce (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Žalobce je v České republice teprve od srpna 2016; jak vyplývá z informací obsažených ve správním spise, tak zásadní omezení pro občany vracející se ze zahraničí nejsou známa, horší ekonomická a bezpečnostní situace země pak dopadá na všechny občany bez rozdílu.
24. Žalobce také namítal, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí od soukromých osob za příspěvky, které psal na sociálních sítích. Toto tvrzení žalobce je však zcela nepodložené, neboť žalobce výhrůžky vůči své osobě nedoložil jak správnímu orgánu, tak soudu, přesto, že opakovaně uvádí, že je má ve svém telefonu. S výhrůžkami se na policii v České republice a Iráku neobrátil. Zdejší soud poukazuje na to, že aby mohla být hrozba ze strany

soukromých osob považována za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobce se na policii vůbec neobrátil a odmítá návrat do vlasti, nevyčerpal tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzech se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, žalobce se nepokusil kontaktovat policii či jiný státní orgán ohledně výhrůžek, které dostával. Demonstrací, na kterých zemřeli jeho přátelé, se nikdy neúčastnil, a proto ve spojení s nimi nemůže být jakkoliv ohrožen nebo pronásledován. Tvrzení, že v případě návratu se žalobce bude muset demonstrací účastnit, není dle soudu jakkoliv podloženo, v jeho případě by byla účast zcela dobrovolná. K pronásledování za účast na demonstraci by tak mohlo dojít pouze v případě aktivního a zcela dobrovolného jednání žalobce, které není nezbytné a soud, ani správní orgán ho nemohou předjímat, a proto má soud za to, že možnost pronásledování je v případě žalobce pouze hypotetická a dá se jí předejít. Dle informací obsažených ve správním spise, které se zabývají aktuální situací v Iráku, se nelze domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce o jeho život představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany.*

25. Soud dále nenalezl nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny důležité okolnosti, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný z výše citovaných zpráv, které pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní a aktuální. Shromážděné podklady jsou přiléhavé na poměry žalobce. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil své

rozhodnutí. Žalovaný tak v žádném případě neporušil zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu či jiných právních předpisů.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně